

LAIVAS

No. 42. Metai VI

Spalio (Oct.) 16, 1926

LYSR valet.
re-publiktas
1911 m.

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,
2334 So. Oakley Avenue Chicago, Illinois

XXI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija.

MATO 18, 23-35.

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokytiniam šitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs norėjo daryti apyskaitą su savo tarnais. Kuomet jis buvo pradėjęs daryti apyskaitą, atvesta pas jį vienas, kurs buvo jam kaltas dešimtį tukstančių talentų. Kadangi jis neturėjo, iš ko užmokėti, jo valdovas liepė parduoti jį, jo pačią, vaikus ir visa, ką turėjo, ir užmokėti. Tas tarnas parpuolęs meldė jį sakydamas: Turėk link manęs kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu. Valdovui pagailo to tarno; jis paleido jį ir dovanoją jam skolą. Bet tas tarnas išėjęs rado vieną iš savo draugų tarnų, kurs buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį sakydamas: Atiduok, ką esi skolingas. Jo draugininkas kniupščias meldė jį sakydamas: Turėk link manęs kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu. Jis gi nenorėjo, bet nuėjo ir įmesdino jį į kalėjimą, kolei užmokės skolą. Kiti jo draugininkai, matydami, kas darėsi, labai nuliudo; jie atėjo ir papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. Tuomet jo valdovas pasišaukė jį ir jam ta-

Taves, Jėzau, trokšta mano širdis! Savo meilėje ir malonume ateik, Išganytojai! Mano širdyje užšvis nauja ugnis. Tavo rankose busiu pilnai patenkintas. Tekaukia audros ir tešėlsta vėjai, su Tavimi aš ramus. Toji ramybė tegali-

Lekcija.

EFEZ. 6, 10-17.

BROLIAI: Stiprėkite Viešpatyje ir jo stiprumo jėga. Apšivilkite Dievo šarvais, kad galėtumėte drąsiai stoti prieš veinio žabangus. Nes mūsų kova yra ne prieš kuną ir kraują, bet prieš kunigaikščius ir valdžias, prieš šių tamsybių pasaulio valdovus, prieš piktumo dvasias padangėse. Todėl imkite Dievo šarvus, kad galėtumėte priešintis piktoje dienoje ir visame tobulai stovėti. Taigi, stovėkite susijuosę savo sirenas tiesa, apšivilkė teisybės šarvu ir kojas apsiavę ramybės evangelijos pasiryžimu, prie viso to imdami tikėjimo skydą, kuriuo galėtumėte užgesinti visas ugningas pikčiausiojo vilyčias. Pasiimkite ir išganyto šalmą ir Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį.

rė: Nedorasai tarne, aš tau dovanojau visą skolą, nes manęs meldei; argi tat nereikėjo ir tau pasigailėt savo draugininko, kaip aš tavęs pasigailėjau? Užsirstinęs jo valdovas padavė jį budeliams, kolei užmokės visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas jums padarys, jei kiekvienas neatleisite savo broliui iš savo širdies.

ma rasti maldos gausybėje. Mylėkime tad, broliai, Jėzų! Giedokime Jo garbei galingas giesmes kartu su paukšteliais. Dangus, žemė ir mėnuo tereiškia Jam garbės. (J. Dulkynas).

Seimams Praėjus.

Kaip kiekvienais metais taip ir ši-
met mūsų organizacijos laikė savo sei-
mus. Tai triukšmingi ir įdomūs mūsų
kasdieninio gyvenimo nuotikiai. Jie tu-
ri dvejopos reikšmės: asmeninės ir vi-
suomeninės. Atstovai, į seimus suva-
žiavę, sudaro naujas lietuvių veikėjų
pažintis, atnaujina senas, pasimato su
savo draugais ir pažįstamais. Visuome-
ninėje srityje seimas turi svarbios reik-
šmės — tai mūsų išėivijos valios reiškė-
jas. Kolonijos prisiunčia savo veik-
liausius, sumaniausius žmones, kurie
balsų didžiama nustato mūsų visą vi-
suomeninį gyvenimą. Nuo seimo pri-
klauso ir tų pačių organizacijų likimas.

Viršiausia mūsų organizacija, kuri
savo programo plotme jungia visas kit-
tas draugijas ir organizacijas, yra A-
merikos Lietuvių Federacija. Savo vei-
kimu Federacija jau neparodo tos in-
tensyvios ir triukšmingos darbuotės,
kuri joje reikėsi prieš keleta metų. Bet
mes turime neužmiršti, kad tai buvo
smarkios už laisvę kovos laikai. Šian-
diė to karinio entuziazmo ir reikalauti
negalima. Kurybos laikai praėjo. Mums
telieka palaikyti įkurtas organizacijas
ir jas daugiau išplėsti — įgyvendinti
tuos skaitlingus praėjusių seimų nuta-
rimus. Šitas darbas reikalauja daugiau
statikos — ramaus veikimo, ne dina-
mikos-triukšmo.

Koks upas reikėsi plačioje Fede-
racijoje, toksai pasirodė ir josios sei-
me. Atstovų sulyginamai mažiau atvyko
negu kad buvo laukta. Daugelis jų

turėjo mandatus kitų organizacijų sei-
muose ir tokiu budu susilpnino patį
svarbiausį vaidmenį. Malonaus įspud-
žio teikė ramus reikalų svarstymas; iš-
mokome šaltai savo gyvenimą tvarky-
ti. Naujų svarbesnių nutarimų nebūta.
Daugiausia kreipta dėmesio į palaiky-
mą mūsų mokslo jėgų — žmonių ir į-
staigų. Kaip Amerikos lietuvių nami-
niai reikalai, taip ir Lietuvos labdary-
bės ir švietimo klausimai buvo išsprę-
sti teigiamai. Pirmoje vietoje buvo pa-
statytos mūsų mokyklos ir jų mokytojų
rėmimas. Lietuvių bernaičių kolegija ra-
do pilniausios užuojautos. Vilniaus na-
šlaičiai ir Lietuvai darbuotojų auklėji-
mas lygiai rado sau tinkamos paramos.
Telieka pasirupinti, kad tie ruošiami va-
jai ir rinkliavos duotų geriausių sek-
mių.

Negalima nepažymėti dviejų stam-
bių atmainų vidujiniame Federacijos
gyvenime. Reikia atminti, kad Fede-
racija yra visų kitų organizacijų centras,
į kurį suplaukia ne tik tai jų moralinės
jėgos, bet ir didelės finansinės sumos,
kurios skirstomos įvairiems tikslams,
daugiausia moksleivių stipendijoms. Pi-
nigus mokėti ir neturėti balso kaip ir
kam tas sudėtas sumas suvartoti buvo
nenormalu ir neteisinga. Todel šita kliu-
tis prašalinta. Sukurta aukštoji mora-
linė jėga — Federacijos Taryba. Toje
taryboje turi balsą visos mūsų centra-
linės organizacijos, kurios užsimoka į
Federacijos išdą nustatytą mokestį —
po 6c. nuo nario į metus. Tokių organi-

zacijų dabar turime šešias, butent: Kunigų Vienybė, Lietuvių Katalikų Susivienijimas, Lietuvos Vyčiai, Lietuvių Darbininkų Sąjunga, Lietuvių Moterų Sąjunga ir Blaivininkų Susivienijimas. Federacijos centro valdyboje yra 6 asmenys ir Revizijos Komisijoje 3. Prie jų priskaitoma dar 6 organizacijų atstovai ir tokiu būdu susidaro Federacijos Taryba, turinti teisės spręsti mūsų svarbiausius visuomeninio gyvenimo reikalus.

Antra svarbi finansinė permaina, padaryta jau naujos centro valdybos, tai Federacijos sekretarijato apibrėžimas. Pirmiau sekretorijatas turėjo samdomus kambarius, už kuriuos mokėjo po \$15.00 mėnesiui. Pačiam p. Sekretoriui buvo mokama po \$150.00 algos mėnesiui. Kuomet buvo begaliniai daug darbo, didžiausi vajai, samdomi tiems vajams kalbėtojai — toksai aparatas buvo reikalingas. Mažesnės skalės darbuotei tai visa neapsimoka. Todel atskiri sekretorijato kambariai liko likviduoti ir paties p. Sekretoriaus alga sumažinta lig pusės. Tokiu būdu Federacijos išdui iš tokio sutvarkymo kas mėnuo atlieka \$90.00 pelno arba suvirš vienas tukstantis dolerių metams. Tai jau gera pinigų suma, teikiant studentams stipendijas.

Daug džiaugsmo katalikams suteikė Kunigų Vienybės atgijimas. Kad šitas pasakymas nėra tuščias galima spręsti iš seimų nutarimų. Pirmiau Kunigų Vienybė neturėjo nieko bendra su kitomis mūsų organizacijomis. Toksai stovis nebuvė normalus. Dvasios va-

dai be savo bendros nuomonės ir nusistatymo viešame veikime negalėjo duoti nieko savito pozityvaus. Antra, dvasios vadus organizacijoms renka ne patys josios nariai, bet joms nuskirtia vyskupai. Kadangi mes lietuviai savo vyskupo Amerikoje neturime, tai tasai negeistinas stovis taip ir tęsėsi. Dabar tie nenormalumai prašalinti. Gerai suorganizuota Kunigų Vienybė, į kurios valdybą įėjo mūsų pažangiausi vyrai, senai visuomeninio gyvenimo darbuotojai. Tai Vienybės valdybai mūsų centralinės organizacijos suteikė teisę joms paskirti savo numatymu ir sprendimu dvasios vadus. Šita teisė suteikė Kunigų Vienybei juridinio pagrindo visame mūsų organizuotame veikime. Ir pati Vienybė gavo sau tinkamos pirmenybės visuomenėje.

Kitas gražus reiškinys tai susirūpinimas spauda. Federacijos seimas nutarė suruošti šią žiemą spaudos savaitę praplatinimui mūsų laikraščių ir plačiai paskleidimui knygų išėivijoje. Mūsų laikraščiai nėra vien tik kasdieniųjų žinių teikėjai, bet kartu ir kultūros nešėjai. Mūsų katalikiškiems laikraščiams galima prikišti, kad juose maža telpa dvasinio ir tikiybinio turinio straipsnių. Ir šita spraga šalinama. Jau trečias metas kaip Lietuvos Vyčių dvasios vadai savo organe įvedė skyrių dvasios kultūros reikalams. Tą gražų darbą pasekė dabar ir naujasai L. D. S. dvasios vadas gerb. kun. Pranas Juras. Budamās gabus literatās, Darbininkų dvasios Vadās suteiks didelės naudos ne tiktai pačiai organizacijai, bet ir vi-

suomenei, kuri skaito "Darbininką".

Prisiminus šios vasaros seimus, negalima nepastebėti tos mūsų tikybai ir tautai reikšmingos prasmės, kurios visam išeivijos gyvenimui suteikė aukštai gerbiamieji Svečiai iš Lietuvos. Jo Ekscelencija Arkivyskupas Matulevičius lankydamasis mūsų kolonijose, savo nuoširdžiais paraginimais mylėti Dievą, savo tautą, buti uoliais tikėjime, neužmiršti tėvų kalbos, dideliai pakėlė žmonių dvasią, sustiprino jų tikėjimą ir tėvynės meilę. Panašių davinių, ypatinai jaunimo tarpe, suteikė prof. J. Erečas. Jisai aplankė didžiumą Lietuvos Vyčių kuopų, visur sukeldamas, kaip paprastai jaunųjų tarpe tai vyksta, didžiausio entuziazmo. Prof. Ereto atsilankymo paradoksas buvo tame, kad sveitintautis kalbėjo lietuvių išeivijos vaikams apie tėvų šalies meilę. Jo kalbos pasiekė savo tikslo — jisai ne vieną

jauną širdį uždegė karšta tėvynės meile. Garbingųjų Svečių reikšmė ypatinai pasirodė seimų posėdžiuose ir jų surengtuose vakaruose. Mums telieka tasai kilnus upas, garbingų Svečių sukeltas, mūsų išeivijoje palaikyti.

Mūsų seimai, tokiu budu, suteikė daug rimtų davinių. Federacijos vidujinis pertvarkymas, josios užgirti mokslo bei labdarybės vajai, ruošiamoji spaudos savaitė, bus didis pažangos žingsnis. Kunigų Vienybės atgijimas ir josios pasireiškusi įtekmė suderins mūsų bendrąją darbuotę ir padarys ją našesne, sėkmingesne. Gražus upas, garbingųjų Svečių ir pačių seimų sukeltas, atnaujino mūsų darbuotojų dvasią, kurią jie paskleis savo kolonijose. Reiškia, visas visuomeninis veikimas, atgaivinta ir pakelta darbuotojų dvasia, mūsų visuomenės gerovei bus gausus. J. N.

Kun. I. Abromaitis, M. S.

Atsakymai į Papraščiausius Priekaištus Tikėjimui.

Jei tikyba nepataiso visų budo silpnybių, jei nevisai ir ne tuojau panaikina visas ydas, vienok sumažina jas ir palengvele išrauna jas. Tikyba be perstojojimo liepia mums kautis su jomis, ji duoda labai paprastą ir galingą priemonę tapti ne tik geresniu, bet ir taip tobulu, kiek žmogaus silpnybės leis. Pažiūrėk į šventuosius; štai, šv. Pranciškus Saliėtis, šv. Pranciškus Ksaveras, šv. Vincėntas iš Pauló, jie buvo ti-

kri krikščionys, nieko daugiau.

Tat, teisos ir drąsios sielos, kurios naudojasi tomis priemonėmis, tuojau pasitaiso, ir pasibaigia jų kova; jie tampa geresniais, paskui geras ir pagaliau pasiekia tobulybės laipsnio.

Kas aiškiausia, tai kad daugumata, kurie smerkia davatkas, yra tris kart iš keturių dešimts kartų biauresni už juos; jie mato savo artymo akyje krislelį, bet nepatėmija savoje rąsto.

Tikyba tegali mus pagerinti. Jei krikščionis turi tas ydas, jisai nebudamas krikščioniu, jų dar daugiau turėtų.

Toliau jis turėtų didžiąją ir vyriausiąją ydą, kuriąja tamsta, smerkdamas ją dėl dievotumo, gėrėjaisi — negarbinti Dievo, kaip Jis reikalauja nuo visų žmonių; garbinimo, maldos ir klusnumo priedermes pildyti.

Kaip gali Jėzaus Kristaus kunas ir kraujas tikrai būti Švenčiausiam Sakramente? Tai negalimas daiktas.

ATSAKYMAS. Aš teturiu viena tamstai atsakyti tame klausime ir tai gana. Tai yra, kad tai galimas daiktas.

Tamsta turėtumei tikėti tai, nors nesuprastumei kaip tai gali būti. Tad aš sakau, tai yra, kad Jėzaus Kristaus tikrai ir neabejojamai yra Švenčiausiam Sakramente ir po konsekracijos Mišiose jau ne duona yra ant altoriaus kunigo rankose, bet gyvas Jėzaus Kristaus kunas ir kraujas, paslėptas po prastais duonos ir vyno pavidalais.

Tamsta įtikrinti tai aš tepraskleisiu visos ir visų amžių krikščionybės istoriją prieš tamstos akis nuo Apaštalų laikų iki šiai dienai, tikinčią, garbinančią, ir viešai skelbiančią tą tikrąjį Viešpaties Jėzaus Kristaus buvimą Švenčiausioje Eucharistijoje. Iš tiesų, tai yra kilnus ir įtikrinąs faktas pamatyti didžiausius genijus, giliausius ir mokyčiausius daktarus, garbinančius su tvirčiausiu ir gyviausiu tikėjimu Švenčiausias Altoriaus Paslaptis.

Tas istorinis aprašymas mus čia įtrauktų į per ilgą straipsnį. Aš tenoriu palikti tamstos rimtai nuovokai ir do-

rybei pagalvoti apie tai. Dabar tiems tekalbėsiu ir terašysiu žodis į žodį, ir veik be jokio aiškinimo pačius Jėzaus Kristaus žodžius, kurie parodo kad Švenčiausis yra patsai Kristus: Jo kunas, Jo kraujas, Jis Pats.

Jis kalba apie Eucharistiją du kartu Evangelijoje: pirmą kartą prižada Jos įstatymą (veik savo kančių metu); antrąjį kartą, (savo kančių vigilijoje) įsteigia ją ir tokiu budu išpildo savo prižadą.

Jo pirmi žodžiai apie tai yra šv. Jono Evangelijoje, sk. VI 47 ir ss. Aš juos patieksiu prieš tamstos akis rimtam apmąstymui.

“Iš tiesų, iš tiesų, aš jums sakau: kas tiki į mane, turės amžinąjį gyvenimą.”

Jis pirma reikalauja tikėjimo į Jo žodžius, nes ką Jis pasakys, yra giliausia tiesa ir tikėjimo paslaptis.

“Aš esu gyvenimo duona”.

“Aš esu gyva duona, nužengusi iš dangaus. Jei kas valgys tos duonos, amžinai gyvens; ir duona, kurią aš duosiu, yra mano **kunas** už pasaulio gyvastį.”

Žydai, kuriems Jis tai pasakojo, ginčijosi: “Ką jus sakote savyje; kaip Jis gali duoti mums savo kuną valgyti?” kaip tai gali būti?” Ir jie Jam netikėjo.

Štai kaip mūsų Viešpats Jėzus Kristus vėl patvirtina savo tikrąjį buvimą duonoje, kurią jiems prižadėjo: “Iš tiesų, iš tiesų, aš jums sakau, jei nevalgysite žmogaus Sunaus kuno ir negerosite jo kraujo, jus neturėsite savyje gyvenimo”.

“Kas valgo mano kuną ir geria mano kraują turi amžinąjį gyvenimą; ir aš jį prikelsiu paskutinėje dienoje”.

“Mano kunas yra tikrai maistas ir mano kraujas yra tikrai gėrimas”.

“Kas valgo mano kuną ir geria mano kraują yra manyje ir aš jame... Kas valgo tą duoną nuolat gyvena.”

Ką sakai apie tai? Ar netiki į Jėzaus Kristaus paties žodžius, tamstai patvirtinančius, kad Švenčiausiam yra Jo kunas ir kraujas, ir su neužginčiamų žodžių aiškumu, taip tvirtu, kad patys protestantai yra veltui kovoję per tris šimtus metų ir skaldę visaip savo galvas, kad išsisuktų iš tų įrodymų, kuriuos tie žodžiai turi savyje?

Jei tie pirmieji žodžiai, liečiantieji prižadėjimą, yra taip aiškus, kaip vidurdienis, tai liečiantieji Jo įstatymą yra dar aiškesni.

Savo kančių vakare mūsų Viešpats po vakarienės ėmė duonos į savo šventas ir dieviškąsias rankas, palaimino ją ir davė savo Apaštalams, sakydamas: “Imkite ją ir vėgykite, tai mano kunas”.

Ar jie aiškus ar ne? Ką aš laikau ir jums duodu yra kas?

Mano kunas.

Tad Jis duoda savo Apaštalams, kurie buvo Jo pirmieji kunigai, įsakymą ir galią daryti ką Jis buvo tik padaręs, patsai pridėdamas tuos žodžius: “Ir jus kiek kartų tai darysite, darykite mano atminimui”.

Dorumo ir teisingumo vyrai, klausykite ir svarstykite: tai yra mano kunas.

Aš gi sakau, kad tas vienatinis po-

sakis man pakanka ir įtikrina, kad Jėzus Kristus yra Švenčiausiam Sakramente. Jis įtikrina ir įrodo Jo dievybę. Joks žmogus nėra pasakęs ir negali pasakyti tokio dalyko.

Labai paprastas patėmijimas gal tamstai palengvins tikėti į Eucharistiją ir eucharistinę paslaptį. Tai va;

Gamta mums duoda daugelį pavyzdžių, taip vadinamų negalimų permainų iš vieno daikto į kitą.

Paprasčiausias visų pavyzdis yra kuno maistas. Duona kurią aš valgau pavirsta slaptinga bet paprasta virškinimo jėga į mano kuną, kaulą, kraują. Duonos esmė persimaino į mano kuno esmę.

Ką Dievas padaro kasdien prigimties budu, kodėl Jis negali tai padaryti antgamtinio budu Švenčiausiojo paslapyje?

Tad, matai kad nėra negalima, jog, dieviškąja galybe duona ir vynas persimainytų ant mūsų altorių į mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kuno ir kraujo esmę, ir kad Bažnyčia, skelbdama Jo tikrojo buvimo Eucharistijoje mokslą, nemokina, kaip tamsus ir nemąstą žmonės sako, absurdą arba kas negalima ir priešinga protui.

Nun gi, kaip tas stebėtinai stebuklas įvyksta? Aš nežinau ir garsus mokytojai to nežino geriau kaip kiti. Tai tikėjimo paslaptis, Visagalio slėpinys. Ką mes žinome, kad tai yra, ir tai gana.

(Bus daugiau).

Ž I E D E L I A I

Sveika Karaliene -- Labai Tau Dėkingas.

Vienos apskrities ligoninėse kapelionas, lankydamas ligonius, rado du mažame kampelyje. Juodu buvo jau visiškai silpnai, prižiūrėtojų jau apleisti ir palikti mirti. Vienas buvo juodukas, dar nekrikštytas, antras baltas žmogus, bet išsižadėjęs tikėjimo. Abu dar turėjo sąvoką, bet artimi mirties.

Kapelionas, sužinojęs šį tą daugiau apie tuodu ligoniu, su ypatingu atsidėjimu užsiėmė baltuoju ir jį ragino susitaikinti su Dievu.

Bet jis atmetė kapeliono pasiūlymą. Negana to, jis jį iškeikė, išpludo, išniekino. Galutinai, pasistengdamas jo visiškai atsikratyti, jis tarė: "Kaip padarysi iš to nigerio kataliką, aš tuomet atliksiu išpažintį".

Kapelionas, rupindamasis kaip nors išteisinti nelaimingojo baltojo žmogaus biaurią kalbą, prisiartinio prie nigerio ir tarė: "Mano prieteliau, Dievas sutvėrė kiekvieną žmogų buti amžinai laimingu. Jo Sunus mirė ant kryžiaus, kad pelnytų kiekvienam geros valios žmogui priemonės įgyti dangų. Jis nedaro skirtumo tarp tautų ir spalvų ir praneša mums, kad malonę, kurią vienas atmetė, jis nuo jo paima ir duoda kitam. Tu tik ką girdėjai, kad tas žmogus atsisakė susitaikinti su Dievu. Aš dabar klaupiu ir meldžiu Išganytojo Motinos užtarimo pas Jūs Sunų, kad tą malonę, kurią anas atmetė, Tau suteiktų."

Jis atsiklaupė ir garsiai sukalbėjo "Sveika Karaliene!..."

Bebaigiant kalbėti tą maldą, nigeris atsikreipė į kapelioną ir su gyvu įdomavimu užklausė: "Tai, Tamista, manai, kad nigeriui galima įeiti į baltojo žmogaus dangų?"

"Žinoma", atsakė kapelionas ramiai ir linksmai "Dievas taip myli kiekvieną žmogų, kad visiškai nemato jo spalvos. Jei nori, aš Tau duosiu pirmos klasės bilietą į dangų ir pilną teisę gauti tenai sau gyvenimą. (Sąlygos yra, kad tikėtum į vieną Dievą, turėtum patikėjimą Jėzaus Kristaus nuopelnais, gailėtum dėl savo nuodėmių ir rupintumies patikti Dievui kaip ilgai busi gyvas).

"Baigta", tarė nigeris griežtai. "Vienok aš noriu, kad minėtoms sąlygoms man būtų geriau išaiškintos, kad aš jas galėčiau pilnai išpildyti. Pirmiau negu mes pradėsime savo tolimesnes derybas", jis tarė maloniu balsu, "aš drįstu prašyti vienos malonės — tai pakartoti tą pačią maldą. Ji smarkiai palietė mano širdį ir man labai rupi ją atsiminti, kad aš galėčiau parodyti savo įvertinimą ir dėkingumą tai Poniai, kuomet aš ten nueisiu."

Kapelionas noriai išpildė nigerio prašymą. Jis jį išmokė reikalingiausių tikėjimo tiesų, pagelbėjo padaryti gailsties aktą ir jį apkrikštijo. Pasibaigus visoms apeigoms juodasis žmogus sa-

vo dėkingumą reiškė dievotai kartodamas žodžius: "Sveika Karaliene! — labai Tau dėkingas!"

"Aš laimiu laižybas!" tarė kapelionas, žiurėdamas į baltąjį žmogų.

"Aš laižybų laimikis", atsako ligonis, "bet kokia iš manęs nauda? Mano vietą danguje jau atidavei tam nigeriui, o antra, aš dasileidęs tokių kaltybių, kad Dievas man jau negali atleisti. Aš esu užmušęs žmogų ir už tai įskundžiau kitą, neteisingai prisiekiau ir jis neteko gyvybės."

"Juo daugiau nusikaltai, tuo daugiau turi priežasčių visą savo viltį turėti tik Jėzaus Kristaus nuopelnuose, Kuris mirė, kad išgelbėtų tave nuo pragaro", išaiškino kapelionas.

"Tas tiesa, kad tu atmetei nesenai teikiamą tau Devo malonę ir tas geras žmogus ją priėmė; bet malonių išdas yra neišsemiamas. Dievas gi trokšta, kad jos vaisių neštų. Ar panorėsi tą malonę priimti dabar?"

"Aš norėčiau, jei mano nuodėmės galėtų būti atleistos", tarė mirštąs žmogus, drebėdamas visas nuo galvos ligi kojų.

"Kadangi jau tau lieka neilgai gyventi, o nori mirti ramybėje", tarė kapelionas, "aš prisiimu tavo nuodėmes ant savęs, ir busiu atsakomingas už jas Dievo Teisme, kaip išganytojas priėmė ant savęs viso pasaulio nuodėmes".

"Aš negaliu priimti tokios kilnios aukos", gynėsi pusiau apmiręs žmogus, norėdamas pasikelti lovoje.

"Bet aš nenusileisiu", atsakė kapelionas. "Tu miršti. Aš dar ne. Buk įsitikinęs, kad Švenčiausioji Motina padės man atsisteisti begalinio gailestingumo Dievui. Taigi gali tęsti toliau savo išpažintį."

"Ačiu tau, Tėve," tarė marinamasis, jausdamas kaip jam palengvėjo. Padarė kryžiaus ženklą ir pradėjo savo išpažintį.

Kuomet jis gavo visišką suraminimą, kurį teteikia mirštančiam Katalikų Bažnyčia, prašė kunigo, kad su juimi kalbėtų "tą maldą".

Taigi abu kartu atkalbėjo, "Sveika Karaliene". Kada kunigas ištarė paskutinius maldos žodžius, ligonis kvėpuodamas lengvai, tartum bemigdamas vaikelis, ir šnabždėdamas "Sveika Karaliene, Gailestingumo Motina", mirė.

Tretininkų Žinios.

(Tęsinys).

Pirmučiausia garbingąjį savo Tėvo ir iškūrėjo pavyzdį turi savo sielose išspausti gausingiausių trijų ordenų (jstatų) vaikai, kaip Gregorius IX kad yra rašęs Čekų karaliaus

dukterei šv. Agnietei, jog tuose po visą pasaulį išsiplatinusiuose ordenuose "kasdien reiškiamą Visagaliui įvairiose formose garbė." Pirmojo ordeno dievobaimingiems vyrams, kurie tik pagaliau pranciškonų ordeną nešioja, labai

Švento Pranciškaus 700 metų mirties sukaktuves minint. Jo nu-
sižeminimo, išsižadėjimo dvasia ir šiandie suranda šimtus ir tukstančius sekėjų.

linkime, kad jie, iš niekingiausių persekiojimų ir skriaudimų, kaip auksas iš ugnies išėitų apvalyti ir buvusią dorybių grožybę suspindėtu, kad atgailos ir nusizeminimo pavyzdžiu būtų galingu protestu prieš išsiplatusį kuno geidulių ir išdidumo gyvenime išgalėjimą. Jų uždavinys turėtų būti sugrąžinti žmones prie gyvenimo pagal Evangelijos įsakymus, tai bus lengviau padaryti, jeigu jie ištikimai iki smulkesnių laikysis savo regulos, kurią Įsteigėjas vadindavo "gyvenimo knyga, išganymo viltimi, Evangelijos esmė, tobulybės kelias, rojus raktu, amžinojo įstatymo sutartimi". Serafiškasis gi Patriarkas nesiliaus iš dangaus žiūrėjęs ir rupinęsis savo rankomis užsėtu mistiškuoju vynuogynu ir broliškos meilės drėgme ir sultimis taip maitins ir sustiprins gausingą jame augmeniją, kad visi jie tapę "viena širdimi ir viena siela" uoliausiai imsis darbo krikščionių visuomenei atnaujinti.

Antrojo ordeno šventosios mergelės, "angeliško gyvenimo, kur per šv. Kliarą sušvito" dalyvės, tarsi Viešpaties daržo lysėse pasodintos lelijos, maloniai kvėpia ir sniegišku sielių baltumu nesiliauja Dievui patikti. Toms meldėjoms tepavyksta išprašyti, kad kur kas daugiau kaltųjų kreiptųsi į Viešpaties Kristaus maloningumą ir kad nuostabiai didėtų Motinos Bažnyčios džiaugsmas dėl grįžusių į Dievo malonę ir amžinojo išganymo viltį sunų.

Pagaliau kreipiamės į trejinikus ar tai gyvenančius drauge vienuolyno, ar tai pasilikusius pasaulyje, kad stengtųsi savo apaštaltavimu didinti dvasinę krikščioniškos visuomenės gerovę. Jei tas apaštaltavimas pirma buvo davęs žmonių, kurinos Grigorius IX vadindavo Kristaus kareiviais ir antrus Makabejais, tai gali ir šiandien nemenkesnių duoti visuomenei vaisių, jeigu tik patys tertininkai, kaip jie yra po visą pasaulį išsiplatinę, pasižymės gyvenimo nekaltumu ir dorumu. Kaip Musų pirmataakai Leonas XIII rašte "Uspicata" ir Benediktas XV laiške "Sacra propediem" yra pareiškę savo karštą pageidavimą visiems katalikų vyskupams, taip ir mes reiškiamo pasi-

tikėjimą Jusų, garbingieji Broliai, ganytojišku uolumu, kad visais budais globosite tretįjį šv. Pranciškaus ordeną, mokydami žmones arba patys arba per gerai pasiruošusius Dievo žodžiais skelbti kunigus, kas yra tas iš vyrų ir moterų susidedąs tretysis ordenas, kaip labai jis reikia vertinti, kaip patogus į jį įstojimas, kaip lengvas jo švenčiausių regulų pildymas, kokia gausybė malonių ir privilegijų tretininkai naudojasi, kiek pagaliau iš trečiojo ordeno yra naudos ir atskiriems žmonėms ir visuomenei. Kurie dar nėra prisidėję tegu Jusų raginami, šiais metais įsirašo į tą garbingą kariuomenę; kuriems dar tai padaryti amžius neleidią, tie tegu užsirašo kandidatais juostos nešiotojais, kad jau nuo jaunumės priprastų prie tos šventos tarnybos.

Išrodo, kad Dievas nori, duodamas taip dažnai išganingų progų garbingoms sukaktuvėms, kad mūsų Popiežiavimas nepasiliktų be laimingų krikščioniškomis tautoms vaisių. Į priartininą šitų šimtmetinių švento Pranciškaus sukaktuvių, "kurs per savo gyvenimą sustiprino Viešpaties namus ir per savo dieną sutvirtino bažnyčią" (Eceli. 50, 1). Mes žiurime su ypatingu giliu džiaugsmu, nes nuo pat jaunatvės dienų didžiausiu dievotumu jį kaipo Globėją garbiname ir dievotai priėmę Trečiojo Ordono ženklus kadaisia buvome įtraukti į jojo sunų skaičių. Taigi tad šiais šeptyniašimtaisais nuo Serafiškojo Tėvo mirties metas teisprašo Pranciškus, kad visas pasaulis, kad mūsų tauta tiek gautų geradarybių, kad šie metai Bažnyčios istorijoje būtų amžinai atmintimi.

Tuogi tarpu, Garbingieji Broliai, kaipo dangiškujų dovanų laidą ir mūsų palankumo liudijimą, Jums, visai dvasiškijai ir Jusų tikintiesiems meilingai Viešpatyje suteikiame apaštališkąjį palaiminimą.

Duota Romoje pas šventąjį Petrą, balandžio 30 dieną 1926 metais, mūsų Popiežiavimo penktais.

Popiežius Pijus XI.

Katalikų Pasaulys

ISPANIJA. — Pasaulyje yra trys garsin-gos vietos, į kurias kas metai tukstančiai žmo-nių susirenka atiduoti Viešpačiui Dievui gar-bės ir įgyti gausingų malonių. Tai Jeruzalė, Roma ir Kompastelė, kurioje yra šv. Jokubo Apaštalo antkapis Ispanijoje. Kiekvienais mei-tais čia atvyksta labai daug žmonių, bet šimet, jubiliejaus metais, Kompastelėje lankėsi tuk-stantinės minies iš įvairių pasaulio kraštų. Visų pastebėta, kad gražiausia maldininkų ke-lionė, tai buvo Ispanijos kariuomenės — rai-tarijos dalies. Iš visos kariuomenės kiekvienas pulkas siuntė savo kuopą ir 5 karininkus. Vi-siems vadovavo kunigaikštis Cavalcanti ir ge-nerolas Perez. Kariuomenė susirykiavo Val-ladolid mieste ir per dešimtį dienų vyko į Kompastelę. Visi ant arklių, gražiai išsipuošę. Tuomet Kompastelėje buvo milijoninės minios žmonių. Šitoks gražus ir pamaldus kariuome-nės pasirodymas — viešai atiduoti garbė Ispa-nijos globėjui šv. Jokubui padarė didelio į-spuzdžio į kitų tautų dalyvius, ypatinai tų kraš-tų, kuriuos valdo nekatalikiškos valdžios. Kaip skirtinga ir malonu katalikams gyventi tuose kraštuose, kame katalikiškoji valdžia nevaržo jų dvasios ir tikybos laisvės.

ŠVEICARIJA. — Šitoje šalyje yra įsteig-ta Katalikiškosios Spaudos draugija, kuri ru-pinasi spiesti visas tautos rašytojų pajėgas ir jas suvartoti Bažnyčios ir tautos naudai. Drau-gija užlaiko Berno mieste biurą, kuris leidžia du kartu į savaitę informacinius lakštus, tei-kiančius žinių Šveicarijos žmonėms kaip iš valstybinio, taip ir tikybinio gyvenimo. Ka-dangi Šveicarijoje yra net keletas valstybinių kalbų, tai ir tie lakštai yra spausdinami įvai-riomis kalbomis. Yra gražus reiškinys kuomet praneužiškas lakštas feikia žinių savo tautie-čiams apie šveicarų vokiečių gyvenimą ir at-bulai. Neužmirštamoms ir kitoms krašto mažumos kaip italai ir romandai. Nieko nėra stebėtino, kad Šveicarijos katalikai gyvena pažangiu gy-venimu; jie gerai susiorganizavę ir turi daug

sumanių vadų.

SAN SALVADOR. — Bahamas salų val-džia senąją salą Vatlengs pakeitė į naują var-dą San Salvador, kurį tai salai suteikė patsai pirmutinis josios atradėjas Kristupas Kolum-bas. Jisai savo kelionėje, pasiekęs pirmus že-mės pakraščius, pavadino juos išganymu, nes iš tiesų tai buvo išganymas ne tiktai tų žmo-nių gyvybių, kurie bėgdami nuo priespaudos, persekiojimo ir ieškodami geresnio duonos ką-snio, atvyko į naująjį pasaulį. Toji sala da-bar atgavo savą pirmykštį pavadinimą.

KANADA. — Paskutinėmis rugsėjo mė-nesio dienomis Montrealio mieste įvyko Kata-likų Akeijos suvažiavimas, kuriam pirmininka-vo vyskupas Langlois. Suvažiavimo metu gar-siausieji šalies vyrai skaitė svarbiais klausi-mais įvairias paskaitas. Kun. Lapointe skaitė apie Kristaus karalių pasaulyje ir jos įgyven-dinimą šeimynoje ir visuomenėje. Kun. pran-ciškonas Peloquin kalbėjo apie spaudą ir kuni-go darbuotę spaudos dirvoje. Kun. domininko-nas Jacquemet kalbėjo apie blaivybę ir jos reikalingumą tautoje. Kun. Roberge kalbėjo apie Katalikų tikėjimo plėtimą misijų šalyse. Kun. Hamel labai sudomina klausytojus kana-diečių jaunuomenės klausimu ir pagaliau kun. Bois kalbėjo apie žemės ukio reikalus, kas to-kios Kanados gyventojams, kurie yra žemdir-biai, yra labai svarbu ir reikalinga. Dalyviai išsinešė geriausio įspudžio.

ANGLIJA. — Buvusios Austrijos impera-torius ir Madjarijos karaliaus žmona našlė Zita padavė Ambasadorių Konferencijai pra-šymą, kad jai būtų leisti iš Ispanijos persi-kelti į Angliją su visa savo šeimyna. Tolygų prašymą jinaį pasiuntė ir Anglijos karaliui Jurgiui, pažymėdama, kad jinaį nori apsigy-venti viename anglų seserų vienuolyne, kame geriau galėtų rūpintis savo šeimynos auklėji-mu ir geresnėse sąlygose suteikti savo vaikams reikalingas mokslas.

Lietuvos Žinios

Kaunas. Rugsėjo 20 d. susirinko Seimas. Derybose su Klaipėdos atstovais Lietuvos vyriausybė nusileido, kad vizas į užsienį davintų Klaipėdos valdžia.

— Valdžia sutiko su Klaipėdiečių reikalavimu sumokėti per tris ateinančius metus Klaipėdai 25 milijonus litų. Po trijų metų bus naujos derybos, jeigu iki to laiko Vokietija Klaipėdos iš mūsų neatims.

— Tilžėje žymus Vokietijos valdininkas viešai pareiškė, kad Klaipėda esanti svetimo prieš rankose. Lietuvos valdžia pasiuntė Vokietijai protesto raštą.

— Valdžios įsakymu Liet. Ukio Banke buvo daroma per ištisą mėnesį revizija. Revizijos komisija skelbia, kad Ukio Banko reikalai vedami labai tvarkingai ir atsargiai ir nėra jokio pavojaus Banko skolintojams ir pasidėjusiems Banke pinigais, nes Banko turtas labai didelis.

— Taip pat stipriai stovi ir antras katalikų rankose esąs Liet. Ukininkų Sąjungos Centralinis Bankas.

— Gal dabar paliaus laisvamaniai ir žydai skelbė nesąžiningus gandus, bet vargu. Labai mat norima, kad visus pinigus Lietuvoje valdytų žydai ir laisvamaniai; tik ne katalikai.

— Rugs. 5-6 d. Kaune buvo Lietuvos miestų ir miestelių atstovų susivažiavimas. Visi nusiskundžia, kad pinigų nėra ir sunku tvarkytis. Telšiai, Plungė, Rokiškis reikalauja sau apskrities teisių.

— Netrukus išeis nauji pašto ženklai.

— Į teologijos-filosofijos fakultetą šiemet paduota prašymų virš 30. Matyt kai kas nusigando bauginimų, kad tas fakultetas busias valdžios uždarytas.

— Italijos atstovas Lietuvoje, p. Stranieri, pareiškė, kad Italija dabar sueisianti į artimiausius santykius su Lietuva.

— Žadama sulaisvamianinti Seulių Sąjungą, palikusiojant nepatinkamus viršin. maj.

Kalmatavičių ir pirm. pulk. Daukantą.

— Jonavoje sustreikavusieji degtukų fabriko darbininkai nenorėjo leisti išvežti savininkui padirbtų degtukų į stotį. Atvykusioji iš Kauno policija tą reikalą sutvarkė. Vidaus reikalų minist. p. Požėla už tai nubaudė policiją. Atstatytas Kauno policijos viršininkas. Žadama atstatyti iš policijos ir p. Pfeiferį, buv. Mariamp. policijos vadą.

— Tauragės bepročių ligoninė perkeliama į Kalvariją, Mariamp. apskr. Tauragės paliuosuočiai rumai busią paversti į venerinę ligoninę; sergančių sifiliu Lietuvoje esą jau apie 20.000.

— Rasciniuose socialistai, nepaisydami uždraudimo, surengė demonstraciją, sumušė policiją: policijos viršininką surišę vedė nuskindinti.

— Rugs. 30 d. Kaune buvo teisiamas p. Dubinskas, buv. Lietuvos konsulas Petrograde, kuris kaltinamas, kad pasisavinęs 1921 m. maišto, skirto Liet. Raud. Kryžiui. P. Dubinskas prieš karą per ilgus metus yra buvęs žymus Rusijoje lietuvių veikėjas ir didelis neturtinųjų lietuvių moksleivių rėmėjas. Reikia tikėtis, kad teismas įrodys jį esant nekaltą.

— Lietuvos Banke rugs. 1 d. buvo vertybių už 59.723.997 litus, o pinigų pas žmones Lietuvoje buvo 73.729.664 litai. Per rugsėjo mėnesį Banke sumažėjo vertybių pusantru milijonu, o pinigų Lietuvoje sumažėjo 1 milijonu ir 200.000 litų.

— Kaune kalbama, kad valdančios partijos norinčios pašalinti Lietuvos Banko valdytoją, prof. V. Jurgutį, taip pat ir direktorių, p. Grajauską ir p. Paknį.

— Taip pat kalbama plačiai, kad susirinkus Seimui valdančios partijos pareikalaušiančios, kad atsistatydintų ministrai, finansų p. Rimka ir švietimo p. Čepinską, už tai, kad permažai atstatė katalikų valdininkų.

MUSŲ DARBAI

Kolegijos Remėjai.

Įsikurus naujai lietuvių bernaičių kolegijai Amerikoje, prasidėjo naujos darbuotės kryptis — auklėjimas mūsų išeivijai vadų, imtų iš tos pačios išeivijos vaikų. Tiktai toki vadai gali geriausia suprasti savo reikalus, kurie yra jiems vieniems saviti ir geriausia žinomi. Bet, kad prieiti prie to užbrėžto tikslo, reikia padėti daug spėkų. Svarbiausis reikalas tai radimas remėjų, kurie tą darbą visa širdimi remtų ir tokiu budu padėtų lengvesnėmis sąlygomis jį įgyvendinti.

Tokios prakilnios širdies žmonių mūsų visuomenėje netruksta. Paprastų remėjų, mokančių savo metines mokestis, yra jau ne mažas skaičius. Tai daugiausia mūsų žmonės darbininkai, kurie savo penkiaais pirštais sau ir savo šeimynai duoną uždirba. Jie dažniausia aukštųjų mokslų nėra, bet tojo mokslo ne mažiau supranta ir už jį turinčius. Gal ir daugiau, nes paprastai žmogus daugiau vertina tą brangenybę, kurios neturi. Štai kodėl naujos bernaičių kolegijos remėjai yra daugiausia rankplniai.

Sakyti vien, kad tiktai jie remia šitą svarbią darbą, būtų netikslu. Jų tarpe yra daugiausia remėjų. Bet esama ir šviesuomenės tarpe ne maža. Šitų moralinė parama dažnai yra svarbesnė ir brangesnė už patį pinigą. Su džiaugsmu visgi reikia pastebėti, kad šviesuomenės tarpe yra net tokių prakilnių žmonių, kurie savo visą širdį yra įdėję į bernaičių kolegijos kurybą. Jie gerai žino, kad tasai darbas yra pavestas Tėvams Marijonams, bet taipgi supranta, kad be visuomenės vadų patys kurėjai vieni likę turės didelio vargo ir skurdo. Todėl ir susirupino jiems visomis jėgomis pagalbėti.

Tokių nuoširdžių remėjų nedaugelis tėra. Juos galima ant dviejų rankų pirštų suskaičiuoti. Prie progos užteks paminėti keletą tų

nuoširdžiausių remėjų. Tai mūsų seni išeivijos darbininkai — kun. Pranas Jakštys, Harrison, N. J., kun. Juozas Židanavičius, Amsterdam, N. Y., kun. Petras Saurusaitis, Chicago, Ill. ir keletas kitų. Kun. P. Jakštys perleido naujai kolegijai dalį savo knygyno. To neužteko. Jisai savo parašytų veikalų 3000 knygų atidavė Remėjų draugijai, kad josios nariai pardavinėtų tas knygas ir pelną atiduoti kolegijai. Jeigu sektusi visos knygos parduoti, susidarytų virš tukstantis dolerių pelno. Tai jau didelė pinigų suma ir gausi auka, verta kurėjo vardo.

Kun. J. Židanavičius savo strapsniais nuolatatos žadina kolegijos ideją ir josios rėmimą. Patsai pereitą vasarą parašė Jo Ekscelencijos Arkivyskupo Matulevičiaus pagerbimui knygutę, kurios pelnas skiriamas anujai kolegijai. Toji knygutė ir gal duos apie porą šimtų dolerių pelno. Bet paties rėmėjo širdis doleriais neįvertinama.

Kun. P. Saurusaitis savo visą knygyną atidavė kolegijai. Knygyno vertė įkainuojama į tukstantį dolerių. Kur jisai nenuvažiuoja su misijomis, visur kelia kolegijos rėmimo reikalingumą. Patsai pavargdamas, rupinasi rasti jai remėjų ir sudaryti palankumo plačioje visuomenėje.

Tokiems nuoširdiems rėmėjams sunku atsilgyinti, nelengva jų gera širdis įvertinti. Pagaliau jie to atlyginimo ir neįeško. Vienintėlė jų mintis prisidėti prie to svarbaus darbo, kuris mums taip svarbus ir reikalingas, kurio vertę turėtų suprasti kiekvienas geras lietuvis ir sulig savo galimybe tuos gražius pavzdžius sekti.

N.

M. Bagdonavičius, Minersville, Pa.	3.00
S. Žybuda, Schenectady, N. Y.	3.00
V. Jeskelevičius, Worcester, Mass.	3.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Aukotojams nuoširdžiai ačiū. *Remėjų Centras.*

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Kas išmisolino spaviedį? Kristus niekad nekalbėjo nei mokino apie išpažintį. Keletas šimtmečių atgal spaviedės nebuvo, ypač ausinės kaip šiandien. Pasakyta yra šv. Rašte badai šv. Dvasios per pranašą X “jei nepakutavosite, visi pražusite”. Tai čia minavo jo tikrai pakutą, ne spaviedinį. Delto priešai ir sako, kad spaviedį išmisolino turčiai ir kunigai, kad susekus darbininkų net ir mislį.

Vargšas, Rochester, N. Y.

ATSAKYMAS. — Visa, kas randasi Katalikų Bažnyčioje, nėra niekeno išmislyta, bet paties Išganytojo įsteigta. Išpažintis yra Sakramentas. Kaip kitus Sakramentus taip ir išpažintį įsteigė Išganytojas. Kas sako, kad prieš keleta šimtmečių nebuvo išpažinties, ypač ausinės, tas kalba niekus. Jisai pasirodo nežinąs Bažnyčios istorijos ir plepa sau kas jam ant seilės užaina. Tamsta tiesą sakai, kad šv. Rašte Sename Įstatyme šv. Dvasia per pranašus kalbėjo apie atgailą. Taip, kas abejoja tepaskaito Pranašų Knygas: Ezekielis 18, 30-31; Joelis 2, 12; Jeremijas 8, 6. Žodžiai, kuriuos Tamsta primeni, yra paties Išganytojo, paimti iš Evangelijos pagal šv. Luką 13, 5 — “Jei nedarysite atgailos, visi taip pat pražusite”. Kokiu gi būdu toji atgaila reikia daryti Išganytojas nurodo išpažintį, suteikdamas savo mokiniams galios atleisti žmonėms nuodėmes. Jisai tarė savo mokiniams: “Imkite šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaukysite? jos sulaukysite”. (Jon. 20, 22-23). “Ištikrųjų sakau jums, ką tik jus suriši-

te žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje”. (Mat. 18, 17). Čia reikia štai kas atminti: 1) Išganytojas čia kalba ne apie kuno, bet dvasios surišimą, 2) Jisai suteikia visišką galybę “ką tik surišite... ką tik atrišite”... 3) toji galia yra teismas, nes Apaštalai yra įgalioti “surišti” ir “atrišti” ir 4) visa, ką jie suriša ir atriša, danguje yra pilnai užgirta. Dar daugiau. Išganytojas suteikia vyriausiam Apaštalui Petruvi dangaus karalystės raktus ir visą galią nuodėmių atleidimo. (Mat. 16, 19). Todėl kiekvienas kunigas gauna savo galią nuodėmės atleisti nuo savo vyskupo, vyskupas nuo šv. Tėvo. Išganytojas savo įsakymus stiprina, primindamas jiems savo buvimą su Apaštalais ir jų įpėdiniais iki pasaulio pabaigai: “Eikite tat ir mokykite visas tautas... mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai”. (Mat. 28, 19-20). Nėra todėl nieko stebėtino, kad Katalikų Bažnyčios priešai, šmeiždami Kristų ir jo Bažnyčią, primeta mums katalikams visokių nebutų daiktų. Jeigu būtų toksai įsakymas, kad tikrai vien darbininkai turi eiti išpažinties, o kiti žmonės — turčiai ir tie patys kunigai yra nuo išpažinties Sakramento paliausuojami, tuomet būtų dar prasmės toksai neišmintingas priekaištas primesti. Bet dabar taip tvirtinti, kuomet visi katalikai žmonės, nežiurint jų luomo, kilmės, turto, amžiaus ir lyties, turi eiti išpažinties jeigu nori išganyti savo nemirtingą sielą, yra dau-

688

L I A I V A S

giau negu kvaila. Ir tokiems ponams pilnai atatinka Šv. Rašto žodžiai: "Pai-kasis sako savo širdyje: nėra Dievo. Jie sugedę ir pasidarę pasibjaurėtini savo veikaluose". (Psalms 13, 1; 52, 1).

KLAUSIMAS. — Ar gali šimet gauti tuos pačius atlaidus, kurs pernai važi-

nėjo Romon tų atlaidų įgyti?

J. K., New York.

ATSAKYMAS. — Gali. Kadangi at-laidai yra skiriami ne asmenims, bet vie-toms, todėl žmogus tose vietose lankyda-masis gali ir atlaidus apturėti, nebent iš kalno pabrėžta, kad esama ypatingų są-lygų, kurios šitą tvarką pakeičia.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka **TRINER'S BITTER VYNUL**. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti **TRINER'S BITTER VYNĄ**, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai **JOSEPH TRINER KOMPANIJOS** Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. **TRINER'S BITTER VYNAS** po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina Lietuvon tik

\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.